

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRÉDÉRIC CARMON

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΓΗΛΗ καὶ ὁμιχλώδης ἀπλώθηκε ἡ νύχτα. Ἡ σάλπιγγες είχαν συντάσσει, τὰ φῶτα τῶν κατανύσιων ἔσθιναν σιγα-σιγά καὶ μιὰ πένθη καὶ βαθεῖα σιωπή σκέπαζε τὸ ἀποκομισμένο στρατόπεδο.

Μόλις ἔδισε καὶ τίς τελευταῖς διαταγῆς ὑπολογίσας Ζάρ Φρενόν, ὃ δύοις ὑπεροτόνεσσι στὶς ἐμφοσθοφυλάκες, ἔνανγρίσοις στὸ πανδοχεῖο τοῦ Λευκοῦ Πύργου, ὅπου εἶχε καταλιπεῖ μαζὶ μὲ τὸν ἄλλους σημαδέλφους του, "Ἔταν ποταμούμενός ἀπὸ τὴν κούρασιν κ' ἐπομένων να ἡσυχάσῃ λίγο, ὅταν ἔξαρην ἔνας φρενισμένος καλπαρός ἀπονήστηκε ἐξώ ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο. Κάποιος καθαλάρως εἶχε φτάσει ώραστικός, ὃ δύοις τοῦ λογαργοῦ, ὃ δύοις τοῦ ἔδωπος μᾶς σφραγισμένη ἐποταλή, ποὺ τὴν εἶχε φέρει ὁ καθαλάρως αὐτός.

Σαφανισμένος ὁ Φρενόν ἀνοίξει τὸ γράμμα παῖ, μόλις ἔφριξε μιὰ ματιά στὴν ἀπογραφή, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καταλήξεως. "Ἐπειτα διάβασε τὸ περιεχόμενό του. Νά τι ἔγραψε :

"Ων βρίσκομαι στὸ Σαμφερόν ὃς αὔριο τὸ πρωΐ. "Ἄν μὲ ἀγαπήσατε ποτὲ, ἐλάτε μόλις λάβετε τὴν ἐπιστολή μου, γιατὶ ποὺς ζέρει ὁ ξαναδύοντας ποτέ. Θά σας τὴν ἔησην πού . . .

Σάρξ ἄγαστρος.

"Ἡ Ἐρμάν... Τοῦ ἔγραφε λοιδόν ἐκείνη, δ- στερ' ἀπὸ τὸ τόσο καρό ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ; . . .

"Ἡ Ἐρμάν ντε Φρέν, καὶ Ἑνὸς πλοιούν γανοτήμονος, καὶ ὁ Ζάρ Φρενόν, ὃ δύοις ἔδισε τὸτε ἀνθυπολογάδες ἀκόμα, είχαν γνωστὴ καὶ ἀγαπηθῆ στὸ Ρέιμς, στὴ φρουρά τοῦ δύοις ὑπεροτόνεσσι ἔχεντος. Μὲ ἐπειδὴ ήταν πολὺ φτωχὸς καὶ δὲν τολμούσε νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς νέας ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὁ Ζάρ εἶχε φροντίσει νὰ μετατελθῇ στὶς ἀποικίες. Ἐκεῖ θὰ προβιβάσσανταν γνήσια καὶ μᾶλις γνήσιαν λοχαγός, θὰ ξαναγύρει στὴ Γαλλία καὶ θὰ ἔκανε πειά την Ἐρμάν γυναίκα του.

"Ἐφέγει λοιπὸν γιὰ τὶς ἀποικίες, δυτὸν πολὺ γρήγορα διακρίθηκε πολεμῶντας σὰν λιοντάρι ἔναντιν τῶν ἐπαναστατημένων θιαγενῶν. Μά, ἀλλοιοῦν! Ἡ ἐπιστολὴς τῆς ἀγαπημένης του δροσίσαν σιγα-σιγά τὸ ἄρμανον, στὸ πόστο τὸ τέλος ἔμαθε ὁ Ερμάν εἶχε παντευθῆ μὲ τὸ στρατηγὸν τεῦ Σμέρ. Λίγο ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ τότε ὁ διατυπισμένος νέος... Ἐντομεταξὺν ὃ πλέομεν τῆς Γαλλίας μὲ τὴν Πρωσία εἶχε κηρυχθῆ καὶ, ὑπέρ τοῦ ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, τὸ σύνταγμα τοῦ Ζάρ ἀνεκλήθη στὴ Γαλλία. "Ἔτοι ὁ νεαρὸς λοχαγὸς βρισκόταν πάι στὸ Ρέιμς, σὲ δύο περίστους ἀπότομα ἀπὸ τὸ στάτι τῆς Ἐρμάν, μέσα στὸ δύοιο εἶχε γνωρίσει γιὰ μερικούς ἔδομάδες τὴν εὐτυχία.

Καὶ τώρα ἔκεινη, ἡ ὄποια τὸν εἶχε προδόσει, τοῦ ἔγραφε, τὸν ἰ- κέτειν νά πάρῃ κατὰ της, τοῦ ἔλεγε πῶς τὸν ἄγαστρον ! . . .

Μά τρελλὴ ἐπιθυμία νά τὴν ξαναδῇ, νά τὴν ἔξειπτειση γιὰ τὴν προδοσία της, εἶχε κυριεύσει τὸ λοχαγό. Μά πώς μπορούσε νά ἔγ- καπταιειν τὴν θέση ποὺ τὴν πατέρα τοῦ εἶχε ἐμποτεύθη;

"Ωστόσο, ήταν ἐνδέχομεν νὰ σκοτωθῇ στὴ μάχη τὴν ἄλλη μέρα. Δὲν εἶχε λοιπὸν τὸ διάκτημα τῆς νύχτας καὶ σὲ μιὰ μόρα, τὸ πολὺ μάμων, ἔκεινος θὰ ἐλέστηρε.. .

Μά τρομειρὶ πάλι γνήσιαν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ. Τέλος, νικημένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα, βγήκε κρυφὰ ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, οὐδὲ λιώσε τὸ πλόγο τοῦ καὶ, καταλάσσας, χάστρε μέσα στὴ μαρφό νύχτα.

"Ύστερος ἀπὸ μὰ φρενισμένην ξτασίαν εἴκοσι λεπτῶν, ἔτασε τέλος στὸ μέρος, δυτὸν ἔκεινη τὸν ἐπερίμενε. Χτίστησε μὲ τὴ λαβῆ τοῦ σπαθοῦ του μιὰ μικρὴ πόρτα χομένη μέσα στὸν τούρο, ἡ δύοια σὲ λιγό ἀνοίξει. Δύο γυναῖκες ἀντήγησαν ἀ- μέσως:

— Ζάρ!

— Ερμάν!

Και ἡ νέα γυναίκα, κλαίγοντας, φίχτηκε στὴν ἄγκαλια του...

Στὸ λίγο ὁ Ζάρ βρισκόταν μέσος στὸ σαλόνι,

μπροστά στὴν Ἐρμάν. Δὲν τὴν καταρρύστανε πειά γιὰ τὸ καρό ποὺ τοῦ εἶχε κάνει, γιατὶ ζέρει τῷρα τὴν δύνηρη ἴστορία τοῦ γάμου της. "Ηζερε πώς ὑπὸ τὴν δεσποτικὴ πίεση τοῦ πατέρα της, ὃ δύοις εἶχε γάστει ἐντομεταξὺν τὴν περιουσία του καὶ ἔλπιζε μὲ τὸ γάμο της νὰ τὴν ἀνακτήσῃ, η δυνατομένη νέα, εἶχε παντευθῆ τὸ στρατηγὸν τεῦ Σμέρ. Μά, παρ' ὥστα αὐτὰ, ἔξεινη ἀμπιστούσαν ποτέ...

Αὐτὸς τὴν ἀπογραφὴν ἔσπαταν, οὐδὲν ἀξιφανές, ποὺ σιγά δύοις πλησιάζαν δύοντα, ἀντίχησαν στὶς αιτία του... Αμέσως, μὲν πήδημα ὁ λοχαγὸς πετάχτηκε ὄνθιστος καὶ ἀπαζεῖτο τὸ σπαθό του.

Δὲν ἤπηρε καμία αἱματοβολία... Καὶ αὐτὸς, ὁ λοχαγὸς Ζάρ Φρενόν, εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν θέση του καὶ βρισκόταν μαραζός ἀπὸ τὴ μάχη.

Σ' ἕνα λεπτὸν βρισκόταν ἐξώ κ' ἔπαυνε, καταλάζοντας σὺν τρελλάζης, τὸ δρόμο, ἀπὸ τὸν υπόριο εἶχε ἔσθιε... Μά ἤταν ἀργὸς πειά. Ο σπιγιώτης του, ποὺ ἔφεγναν, τὸν συναντούσιον στὸ δρόμο, ἐνώ ὁ ἐχθρός τοὺς πάντας ἀπέσπασε ἀπὸ τῆς τις μεριές.

"Υστερερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ὁ Ζάρ δικαζόταν ἀπὸ τὸ στρατοδικεῖο.

— Ξέρετε τὴν κατηγορίαν ποὺ σᾶς βιβόνει; τὸν ρότησης ὁ πρόεδρος. Κατηγορείσθη λοιπὸν ὅτι ἐγκαταλείψατε τὶς προφυλακές, τὶς ὁποῖες η πατρίς σᾶς εἶχε ἐμποτεύθη καὶ ὅτι ηρώατε σὲ συνεννοήσεις μὲ τὸν ἐχθρό. Κατηγορείσθη ὡς λιποτάκτης καὶ ως προδότης.

— Αὐξογόντας τὶς τελευταῖς αἵτες λέξεις, ὁ Ζάρ κλονίστηκε σύν νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσει μὲ μιὰ σιδερένια γρούδα.

— Ψέματα! φάνασε.

— Ἐν τούτοις, εἶτε ὁ πρόεδρος, σεῖς ὁ ίδιος ὁ μολογήσατε ὅτι ἐλάβατε μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ σᾶς ἔρεψε ἔνας ἀγνώστος λιπεύνεις καὶ δύο μάστινοις ἐγκαταλείψατε τὴν θέση σας. "Αφοῦ λουτόν, δπως λέτε, η ἐπιστολὴ ἀπὸ δέν ήταν μιὰ εἰδοποιηση τοῦ ἐχθροῦ, πέστε μας ποτὲ προήρχετο; . . . Συλλογίσθηκε ὅτι η στρατηγὸς την πατέρα της σας ἐξαρτάταν ἀπὸ τὴν ἀπάντηση σας αὐτῆς... Μιλήστη...

— Ο Ζάρ ἀπούστη τὸν πρόεδρο σύν τρελλός. "Αν διμολογήσουτε ἀπὸ ποτὲ προήρχετο ἡ ἐπιστολή, θὺ κατέτελε τὴ γυναίκα, τὴν υπόρια, ἀπό λέπτα! . . .

— Οχι! . . . Ποιητικότερος ήταν ὁ δάνατος... Μά δέν ήταν μόνο ὁ δάνατος, ήταν καὶ ἡ ἀτιμία... Ο θάνατος δὲν τὸν τρόμαζε, μά νὰ θεωρηθεῖ πορδότης...

— Ετοί, ξετρελλαμένος, συντριψμένος, ὁ Ζάρ Φρενόν ἀγνούστηκαν ἀπέγνωσμένοι μεταξὺ τῆς τιμῆς του καὶ τῆς τιμῆς τῆς γυναίκας ποὺ λάτρευε...

— Ζάρ Φρενόν, θὺ ἀπάντησετε; Θὰ διμολογήσετε τὴν ἀλήθεια; εἰπὲ πάλι σὲ λίγο ὁ πρόεδρος.

Διὸ δάρκων κινήστηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ διατυπισμένου ἀξιωματικοῦ, ὃ δύοις ἀπάντησε:

— Δὲν μπορῶ νά πάρω τὰ πάτωτα! . . .

Μετά μά ώρα ὁ Ζάρ Φρενόν καταδικαζόταν εἰς θάνατον.

Μέση στὸ σαλόνι της, ἡ Ερμάν, τρέμοντας μετάληπτη ἀπὸ γάνων της, ὃ δύοις θύσισε καὶ δύοντας τὴν ἀπόφασιν ποὺ εἶχε ἔκδοθη γιὰ τὸ Ζάρ. "Η πόρτα σὲ λιγό ἀνιψία καὶ διατρέπει τὴν παροντάστηκε.

— Θάνατος, εἶτε μόνο ἀπλά.

— Θάνατος; φωνάζει ἡ Ερμάν. "Ω, οχι! . . . Είναι ἀδύνατο! . . .

Και, ξετρελλαμένη, φίχτηκε στὰ πόδια τοῦ συζύγου της, ἡ Ερμάν, τρέμοντας τὸν μὲ κάθε τρόπο νὰ προσπάθησε νὰ σώσει τὸν Ζάρ.

— Άλλοιον! δὲν μπορῶ νά κάνω τίποτε γι' αὐτόν, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. "Εξ ἄλλου η ἀπόφασις στὸν δικαίωμα...

— Δικαίωμα, εἶτας; φωνάζει ἡ Ερμάν. "Οχι! . . . Δὲν είναι δικαίωμα! . . . Όταν ἔγκατελειψε τὴν θέση του, δὲν ἔπειρε νὰ συναντήσῃ τὸν ἐχθρό...

— Και ποὺ τὸ ζέρετε σεῖς αὐτῶν; φώτησε τὸ στρατηγός.

— Τὸ ζέρω! ἀπάντησε σταθερά ἡ γυναίκα του. "Ενα κύμα αίματος πλημμύρισε τὰ μάτια τοῦ στρατηγοῦ. Είχε καταλάβει καὶ αράπαντας τὴ δυστυχημένη γυναίκα ἀπὸ τὸ χέρι, φώναζε:

— Ήταν μαζύ σας!

— Ναι, ύπαντης είκενη, χωρίς νά έχη τή δύναμι μ' αρνηθῆ.
— Πολὺ καλά! είτε τότε σαδαρά δ' στρατηγός άνακτόντας τήν ψυχοδαμία του. Στό έξης δέν είσθε πειά τίποτε γιά μένα. "Οσο γιά τό συνένοχο σας, μπορείτε νά τόν σώσετε, όποιανάντοντας τήν άλιθεα... Μά τότε, επειδή τό ονόμα μου θ' ατίμασθη, μάθετε ότι θά αντοκτονήσω..."

— "Ο! δρι! φώναξε ή 'Ερμάν. Δέν θα τό κάνετε αιτό!... Λέν μά μέθεστε στό τρομερό αιτό διλήμμα ν' άφηστο τόν κ. Φρενού νά πεδάνη η νά έξωθήσω σας στό θάνατο!..."

— "Εμίληστος μά φωνά! είτε δ' στρατηγός. Κάνετε δ.τι σας άρεσει.

Και μέν ψυχοδατία βγήκε από τό δωμάτιο.

— "Οχι!... Οχι! Χάρη!... φώναξε ή 'Ερμάν.
Δεν ήζεσε τί νά κάνη!... Πιούν νά σώση; Τόν σύζυγο της η τόν Ζάκ;... Κόντευε νά τρελεπάθη!..."

* * *

"Η ήμέρα χάραξε γκρίζα και μελαγχολική. Μέσα στό κελλί του με τόνδις άσεστονές τοιχούς, ζάκ Φρενού περιμένε... Σκεπτόταν τή γνωσία γιά τήν δοτία πά πέπανε, καί με τήν καρδιά σφυγμένη από άγνωστα, άναψοτάν μάν αιτή θά έπιχειρούσε νά τόν ίδη γυναίκα φράδα..."

"Έζαρνα ή πότα ανοίχε και ένας ταγματάρχης μπήκε μέσα, ένων, έξω, δόν δάδορομα, περιμένε ένα απόστασμα στρατιωτών μέν τά δηλα ήτονταις.

— "Ο Ζάκ, καταβάλλοντας μά προσπάθεια, σηκώθηκε και είπε:

— Ταγματάρχα μου, είμαι έτοιμος.

Σέ λάγο ή πενθήμη πομπή ζεκινούσε. Κατέβηκαν τή σκάλα, πέρασαν ένα διάδορο και έζαψαν ζάκ θέμετρο μέσ' στήν αύλη τής φύλακης, στό βάθος τής άποιας βρισκόταν παρατεταμένο τό έπειτεστικό απόστασμα.

Τή στιγμή έκεινη ένα τύμπανο χτύπησε και ένω δό στρατός παρουσίας δηλα, ή ταγματάρχης έζωσε τής έπωμης τόν Ζάκ και τόν άδηγον της αύλης, άκριδος άπεναντι στό άποτασμα.

Κατά τήν άπετατή έκεινη στιγμή, παρ' όπο τό θάρρος του, δό μελλοθάντος χλώμασε... Σκέφτηκε τή γκαμένη του τηνή και έκεινη τή γνωσία, ή άποια δέν είλη προσπαθήσε νά τόν ζακαράδη. Διν ή δάκρυα κύλησαν από τό μάτια του.

"Ο ταγματάρχης θύψωσε τό σπαθί του και οι άδρες τού άποτασμάτους σπάλεψαν.
— Ο Ζάκ έκανε μά τελεταία προσπάθεια και φώναξε:

— Ζήτα ή Γαλλία! Ζήτα ή Πατρις!...

Τήν ίδια στιγμή, μά γνωσία φάγκε στήν εισόδο τής αύλης, ζεμαλλιασμένη, τρέχοντας σάν τρελλή.

— Σταθήτε!... Σταθήτε!... φώναξε. Είνε άθων!... Βρισκόταν στό σπίτι...

Μά ήταν πειά πολὺ άργα.

— Ο ταγματάρχης είλη κατεβάσει τό ζήφος του και μά τρομερή διαδρονία άντνησε...

Ο Ζάκ Φρενού, τρυπημένος από δώδεκα σφαίρες, σωριάστηκε κάτω, ένω ή 'Ερμάν βγάζοντας μά τρομακτική κραυγή, μάς κραυγή τρελλής, έπεισε κοντά του, απάνω στό αλματοθαμένο πλακό στρωτό.

FREDERIC CARMON

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Ο περιφέρωση στρατηγός τών Ρωμαίων 'Ιούλιος Καίσαρος έταξει δεινά πάτοτε μ' ένα μαρκό πλούτο. Στό δρόμο δύος τούς έπαυσε μεγάλη τρικυμία και δό κινεργή του πλοιαρίου θέλησε νά γνωσίουν πίσω στό λιμάνι. 'Άλλο! δ' Καίσαρα, άπαντος μπρός στόν κάνδινο, τόν διέταξε νά έξακολονθήσῃ λέγοντας:

— Μή φοβάσαι, προχώρει. Αιτή τήν στιγμή βαστάς στά χέρια σου τόν Καίσαρα και τήν τύχη τόν Καίσαρος!...

— Γι' αιτό άκριδος φοβάμαι, άπαντης δό ξεποντος πλοιάρχους.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΑΙΣ

— Έκεινος πάχει ενήκι γονινή, γενονῦν κ' οι πετεινοί του.

— Τοι κλέψητε κλέψτουνε κοντά κ' έκεινος κλέψτει, βάρκα.

— Οφημη παντρειά, πώδιμα δραφανά.

— Καλύπτο καλή θρέψε παρά καλό φαί.

— Τ' άρεσκοντενα τού άνθρωπον τά καλύτερα τού κόσμου.

— Ο τρελλός τό μεθυσμένο σάν τά μάτια του τόν έχει.

— Κλέψητης άπιστος, καθάριος νοικοκύρης.

— Αν καθίστης μέν στραβόν, ώς τό διλλούθωρίστης.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΚΥΛΩΝ

Ο κλέφτης τής κετολέττας. Πάως τήν έπαθε. "Μ ντρεπή του. 'Ο Άξωρ πού άποκαλύπτει τους κλέφτες. 'Ο σκύλος του δεν λευτέρου. Πάως τεντελέν πελάτεις. 'Ο εινσπλαχνός και έλεημνων Μπουλ. Φιατί έκρυψε τό φαγί του, κλάπ."

Και άλλες φορές έγραψαμε γιά τή νομιοσύνη, τή γεννιώσητη και τήν αιτούση τών σκύλων, τόν άφεσιωμένων αύτών φίλων τού άνθρωπου, οι άποια τόν ιπτηρού ποτέ σ' δηλη τής τή ζωή και πολλές φορές τού προσφέρουν μετέπιτμες έντρεσίες. Σήμερα σταγνούγοντας ζάριν τών αναγνωστών μας μερικά άκουμα χαρακτηριστικά άνεκτα.

Ο Γάλλος φωνιδιώτης Ρομάν είλη σκύλο, τόν δησιούν σε έξαρετικά και δὲν τόν είλη μαλλώσει ούτε μά φρά. Μή μέρα δημος δό σκύλος αύτος, σε μά στιγμή πον δέν τόν δέλετε κανείς, πήρε τή τό τρωτέρι ματολέτα και τήν έκρυψε κάτω από τόν κανατέ. Ό κύριός του αντέτησε τήν κλαστή, άλλα προσποήθηκε δην δέλε τίποτε. Ο σκύλος έμεινε κάπιστα λεπτά κάτω από τόν κανατέ σκεπτικός, χωρίς γάγγη τήν κοτολέτα του, βγήκε δέν τή ποντή του και άποτες τήν κοτολέτα μπροστά στά πόδια του φυσιδίζουν. "Υστερά γόρμε πιοσ στή θέση του, κατέβασε τό πόδια του από τή ντροπή κ' έμεινε έκει κοριμπάνως ωτόν υγκότης. Κάθε φορά δέ πον δικρός του πήγανε κοντά τόν έχη τόν καθιερώνει, από τή ποντή του, κατέβασε τό πόδια του πρόσωπο. Κ' έτοις δέ πον δικρός του πήγανε νά κλέψη τίποτε.

* * *

Μή βραδιά κάποιος Ψαρινός έμπορος έπήγε στό θέατρο με τή γνωσία του και τό διό του παιδιά. Στό διάστημα αύτο μπήραν κλεψτές στό σπίτι του, οι άποιας έκτος τών πολυτίνων κοσμημάτων πήραν μαζί τους τό σκύλο τού σπιτιού 'Άξωρ και τό άλογο Καδούν, μέ τή μάρσα πού έσεγε:... 'Ο έμπορος δην γόρμες από τό θέατρο είδοποισε τήν αστυνομία γιά τήν κλαστή, άλλα πα' θλες τής έρευνες τών αστυνομικών οι δράσται παρέμεναν άγνωστοι. "Έζαρνε μά μέρα παρουστήστηκε στό σπίτι δ' 'Άξωρ. 'Ο κύριος του μόλις τόν είδε τόν έπλησιάσε και καθιενούτας τόν έρωτησης με γλυκό τρόπο:

— Γιά πέρ μου, 'Άξωρ, πού είλη δό φίλος σου δό Καβούν;

— Ο έξιτος σκύλος μόλις άκουσε τό δύνομα τού κλεψτών αύργον δρόμησε έξω από τό σπίτι γανγίζοντας και τραβάντος τόν κύριο δην τό παντελόνι. 'Ο έμπορος άπολούθησε τό σκύλο και σε λάγο έφτασε μπροστά σ' δέν ένα παλήρηστον παντελόνι. Μή πονέστηκε στό σπίτι δό άπαξ. Οι ένοικοι τού σπιτιού συνελήφθησαν και άναγκάστηκαν τήν πράξη τους.

* * *

Κοντά στή Νέα Γέφυρα τού Παρασκευή περιεφέρετο καθημερινῶς δέν ένα διάστημα κάποιος σκύλος, δό άποιας είλη τή συνήθεια νά τού τρέψη τόν παντελόνι τού παντελόνι τόν δρόμου στό πλευρέ του παντελόνι. Η διότι έπαυσε μέσον μαζί μέν δύο δάντην παντελόνια στό δρόμο και σε μά άποθήη μάναζιν ως άπαξ. Οι ένοικοι τού σπιτιού συνελήφθησαν και συνέλινε έπιπλα τόν παντελόνια τους.

* * *

Κοντά στή Νέα Γέφυρα τού Παρασκευή περιεφέρετο καθημερινῶς δέν ένα διάστημα κάποιος σκύλος, δό άποιας είλη τή συνήθεια νά τού τρέψη τόν παντελόνι τού παντελόνι, δό άποιας είλη τόν περιφέρων ποτέ σανελέως ώς υπότο τό λουτσερό, δό άποιας ήταν δό κύριος τού σκύλου. 'Από τήν άνακριση δημος πού έγινε άπειδεικθή δην δό οικύλος δέν είλη λαδεί θδηγές από τόν κύριο τού νά λεωφόν τά παπούτσια τών διαβατών, άλλα τό έκανε μόνος του, δηδηγούμενος από κάποιο μιστηριώδες έντοικτο.

* * *

"Ένας άλλος οικύλος άνδρας Μπουλ, ήλικιας πέντε έτων σε κάθε δειτνό τού κινέιον του, ένως Ρώσσον πρίγκηπος έξοριστου στό Πλαστού, έπαυσε τήν τροφή ποτύ τού έναντι έργων και τήν έκρυψε κάτω από ένα χαλί, κοντά στήν κατοικία του. 'Απ' τίς πολλές φορές έκινητηκε ή περιέργεια τού κινέιον του, δό άποιας άποφάσισε νά έξωψησθεί τήν καθημάτων κατασκευασμένων. Μιά μέρα λοιστός κατέβασε τόν Μπουλ και γνωρίζη σπίτι μαζή με άλλους πέντε σάλιους, τούς άποιας έδηγησε στήν κατοικία του τήν έκρυψη στόν κινέιον γεννιώδειν ωραίων ποτών ποντικών και καρπούζιων τήν έκρυψε κάτω από τό χαλί. Η έλευσησην απότην παντελόνι τού Ρώσσος πρίγκηπης, μά φρά τήν έδημαδα...

